
De Vriendenband

Inhoudsopgave

pagina

66e jaargang nummer 4, 2017

Van de waarnemend voorzitter.....	1
Van het secretariaat	2
Rien van Haperen onderscheiden	3
Aanmelding reünie	4
In Memoriam Mathieu Kardurk	6
Advertentie YALP.....	7
De prijzentafl.....	8
Voetlichtflits: Ellen Joacim-Ort	10
Advertentie Global Sports Communication	11
Nieuws van de Stichting Atletiekerfgoed.....	12
De foto's van Wim Nota + advertentie Praktijk Energiek	16
Atletiekbana op Rotterdam-Zuid.....	18
Advertentie Margriet Prins.....	19
Voor het voetlicht: Hugo Pont.....	20
Advertentie Herzog Medical	26
Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd + advertentie C-interland	27
Supporters bedankt	32
Supportersreizen 2018	33
Phanos honderd jaar.....	34
Onze jarigen	35
Bijzondere jarige: Lydia Pietersen.....	36

Kopij Vriendenband oktober 2017

Graag vóór 20 september 2017

aan de redactie:

Piet Wijker

De Uitkijklaan 12, 1974 XP IJmuiden

wijker55@zonnet.nl

tel.: (0255) 513 700 / (06) 202 19 316

Van de waarnemend voorzitter

Beste vrienden,

De Nederlandse Kampioenschappen liggen reeds achter ons, evenals de Wereldkampioenschappen in Londen, welke bij dit schrijven van mijn voorwoord nog wel moeten plaatsvinden.

Over de NK gesproken: dit evenement was over vier dagen uitgesmeerd. Men begon op donderdag met een geweldig initiatief, zoals wij ook in Amsterdam mochten omarmen. De helden kwamen naar ons toe. Waren het in Amsterdam de discus- en speerwerpers op het Museumplein, nu kwamen de polsstokspringers/sters in Utrecht naar het Vredenburg. Uitstekende promotie voor atletiek-geïnteresseerden; men kon nu van nabij de hoogten zien die door Menno Vloon en Femke Pluim werden overbrugd.

De drie volgende dagen werd er op een nieuw Maarschalkerweerd gestreden voor de overige titels. Geweldig dat men met het NK weer het land in gaat. Nu zag je langs de hele baan toeschouwers de atleten aanmoedigen. De speciaal gebouwde tribune zat goed vol, wat het kampioenschap extra glans gaf. Toch moet ik ook nu weer een kritische kanttekening plaatsen. De uitgekozen datum was uitermate slecht gepland. Op zondag was er bijvoorbeeld de GP met Max Verstappen, de Tour De France, De EK voetbal vrouwen en last but not least de Wimbledon-finale met Federer voor zijn achtste titel. Op de TV heb ik na thuiskomst zondag niets kunnen ontdekken van de wedstrijden. Het wordt dus tijd om in de sportzomeragenda eens op zoek te gaan naar een aantrekkelijker datum. Een maand eerder is het in ieder geval rustiger qua megasportevenementen.

Werk verder ook eens aan een compactere NK-finaledag. Ik bedoel, alle finales afwerken in drie uur tijd. Voor toeschouwers beter en aantrekkelijker, omdat je dan constant kijkt naar spektakel. Dit moet lukken, desnoods verhoog je de limieten, of verspreid je de series over wedstrijden in het land. Er moet iets gebeuren met onze mooie atletieksport. Ik ga niet de Marco van Basten van het voetbal uithangen, maar net als in andere sporten moeten ook wij mee evolueren. De aanzet met wedstrijden in winkelcentra is daar al een goed voorbeeld van; nu moeten wij doorzetten.

Wat wel evolueert is het programma van onze jaarlijkse reünie. Ook dit willen wij aantrekkelijker maken voor onze Vrienden. Het wordt wederom in Maarn gehouden en ik vertrouw weer op een grote opkomst. Houdt de datum, zaterdag 28 oktober, vrij in uw agenda. Verder zijn onze bestuurleden Wim en Ed heel druk met de C-interland op 2 september. De WK, door diverse vrienden bezocht, hebben hopelijk voor sensationele hoogtepunten gezorgd. Er stonden weer diverse spektakelnummers op het programma, zoals het afscheid van Usain Bolt. Een parel voor de atletiek, waar wij Dafne Schippers en Sifan Hassan tegenover kunnen zetten. Het zal wel weer een fascinerend en boeiend WK geweest zijn. Wens ik eenieder die nog op vakantie gaat, een fijne vakantie toe en zie U snel op of rond de baan.

Melchert Kok, waarnemend voorzitter

Van het secretariaat

Adres secretariaat:

Kees de Kort, Lange Trekke 17, 5071 TR Udenhout,

Tel.: 013 5112583 of 06 10150009,

E-mail: secretaris@vriendenvandeknau.nl

Website: <http://www.vriendenvandeknau.nl>

Nieuwe begunstigers

Uitleg van VB achter ieder adres: VB = Vriendenband (ons 2-maandelijks verenigingsblad)

- Marijke Zwaag, Sillemstraat 37, 2022 PP Haarlem (met VB);
- Mieke Nusse, Hoekenes 54, 1068 MZ Amsterdam (zonder VB);
- Aad van de Beek, Frans van Mierisstraat 85, 1071 RM Amsterdam (zonder VB).

Nieuwe leden

- Anja Akkerman-Smits, Westertuinen 67, 1944 NE Beverwijk. Zij behaalde een tweede plaats bij de senioren op de vijfkamp en eerste plaatsen op WK's en EK's bij de masters.

Overlijden

- Onze donateur Bernard Krabbendam is op 82-jarige leeftijd overleden.
- Ons lid Mathieu Kardurk is op 8 juli 2017 op 87-jarige leeftijd overleden.

Opzegging lidmaatschap

- Ons lid Marijke Beentjes-van Zon heeft haar lidmaatschap opgezegd.

Wijzigingen

- Paulien van den Berge is verhuisd. Haar nieuwe adres is: Wandelweg 194, 1521 AM Wormerveer;
- Gerard Nijboer heeft een nieuw e-mailadres. Het is geworden nijbo412@planet.nl;
- Het e-mailadres van Math Vilain is geworden math@vilain.nl;
- De e-mailadressen van Ineke en Theo Bonsen zijn respectievelijk geworden ienbonsen@gmail.com en bonsenadvies1@gmail.com;
- Rien van Haperen heeft als nieuwe e-mailadres doorgegeven rien@rienvanhaperen.nl;
- Hugo Pont heeft, blijkt nu pas, al geruime tijd een nieuw adres. Zijn adres is geworden: De Opstekker 26, 8494 PA NES (gem. Heerenveen);
- Het nieuwe e-mailadres van Kris Vasse is geworden krisvasse39@gmail.com;
- Het nieuwe e-mailadres van Anneloes Beenackers is annefri@kpnmail.nl.

Ledeninformatie (blijde gebeurtenissen, ziekte e.d.)

- Op 1 juli 2017 heeft Rien van Haperen een hoge onderscheiding ontvangen. Hij is op die dag geridderd tot Officier in de Orde van Oranje Nassau. (zie ook pag. 3)

Rien van Haperen onderscheiden

In het eerste weekend van juli vonden in het Stadhouderpark in Vught op de atletiekbaan van 'Prins Hendrik' de Nederlandse kampioenschappen voor junioren plaats. Die gelegenheid werd aangegrepen om tijdens de ontvangst voor genodigden op zaterdag 1 juli een illustere Vughtenaar in het zonnetje te zetten. Rien van Haperen werd op zijn thuisbasis onderscheiden en benoemd tot Officier in de Orde van Oranje Nassau.

Rien van Haperen met onderscheiding.
(bron: Losse Veter)

Van Haperen heeft in zijn woonplaats vooral furore gemaakt als bestuurslid en voorzitter van Prins Hendrik en als voorzitter van de Stichting Vrienden van Prins Hendrik. Hij was verantwoordelijk voor de atletiekafdeling van die vereniging, was medeorganisator van jubileumvieringen en nauw betrokken bij de opkomst van diverse regionale loopevenementen. De aanhoudende groei van Prins Hendrik naar het huidige aantal van zo'n 2200 leden is mede door zijn inbreng tot stand gekomen. Bovendien was hij actief in de plaatselijke politiek op het gebied van het uitbouwen van het Vughtse sportbeleid.

Op landelijk niveau is Rien van Haperen echter niet zozeer bekend geworden vanwege zijn vele regionale activiteiten, maar vooral vanwege zijn functie als directeur van de Atletiekunie van 2004 tot 2012. In die rol maakte hij zich onder meer sterk voor de verbetering van de positie van de vrouw in de atletieksport en het naar

Nederland halen van een groot internationaal atletiektornooi. Toen Amsterdam ten slotte het EK Atletiek van 2016 kreeg toegewezen, nam Van Haperen de organisatie ervan op zich. Hij werd directeur van de Stichting EK Atletiek Amsterdam en slaagde erin om onder zijn leiding en met 'Athletics like never before' als slogan dit kampioenschap, mede met behulp van enkele opzienbarende vernieuwingen, tot een succesvol evenement te maken, waar liefst 125.000 toeschouwers op af kwamen. En dit alles werd gerealiseerd, niet onbelangrijk, binnen het gestelde budget.

Burgemeester Roderick van de Mortel reikte tijdens de ontvangst voor genodigden de hoge Koninklijke onderscheiding aan Rien van Haperen uit.

Rien, mede namens alle Vrienden van de Atletiek: van harte gefeliciteerd!

Piet Wijker

Aanmelding reünie

Zaterdag 28 oktober 2017 in

Brasserie Laag Kanje

Laan van Laag Kanje 1

3951 KD Maarn.

Binnen het bestuur is overlegd hoe en waar de reünie van de Vrienden dit jaar zal worden gehouden. Daarbij is een aantal factoren doorslaggevend geweest:

Een aantal leden heeft de voorkeur uitgesproken om naar een andere locatie te kijken, de meerderheid was echter van mening dat Brasserie Laag Kanje een prima gelegenheid is met een centrale ligging, parkeerplaatsen voor de deur, gemakkelijk per openbaar vervoer bereikbaar, goede vergaderlocatie en prima verzorging. Daarom is ook dit jaar weer gekozen voor Maarn.

Waar het bestuur wel iets aan gaat doen zijn de opmerkingen dat de vergadering te lang duurt en er meer tijd moet zijn voor elkaar. Ook is geconstateerd dat steeds minder mensen blijven voor het diner, in 2016 waren dat er slechts 30.

Er is nu gekozen om diner en lunch te combineren in een uitgebreide lunch. De vergadering zal zo kort mogelijk worden en de officiële plichtplegingen zullen plaatsvinden tussen de gangen van de lunch.

Het programma ziet er dan als volgt uit:

10.00 – 11.00 uur	Ontvangst met koffie/thee en iets lekkers.
11.00 – 12.00 uur	Algemene Ledenvergadering
12.00 – 13.00 uur	Aperitief
13.00 uur	Lunch 1 ^e gang.
13.30 uur	Lunch 2 ^e gang. Keuze uit 2 soorten soep.
14.00 uur	Lunch 3 ^e gang. Keuze uit vlees of vis.
14.30	Lunch 4 ^e gang. Nagerechten.
15.00 – ??	Tijd voor elkaar: napraten, wandelen etc.

Tussen de gangen door worden dan de speciale dingen gedaan: Uitreiking pluimen, Vriendentrofee, beeldverslagen van grote evenementen waar supporters bij zijn geweest. Speech voorzitter AU etc.

De kosten voor deze reünie zijn € 45,- p.p.

Daarvoor krijg je bij binnenkomst iets lekkers en onbeperkt koffie en thee tot aan de lunch, een luxe 4-gangen lunch en 3 consumptiebonnen per persoon.

Je kan je tot uiterlijk 20 oktober opgeven voor deze reünie door middel van betaling op rekeningnummer: NL89 RABO 0357 8739 39 t.n.v.: Vrienden van de Atletiek. (onder vermelding van: 'reünie 2017' + naam/namen).

Bij Wim van der Krogt kun je terecht voor nadere informatie:

- Mailadres: wimvanderkrogt@xs4all.nl
- Telefoonnummer: 071-5891685 / 06-53561350

Geef het ook aan Wim van der Krogt door als je:

- Opgehaald wilt worden van het station Maarn onder vermelding van het tijdstip waarop je trein in Maarn aankomt.
- Speciale dieetwensen hebt (vegetarisch).

Brasserie Laag Kanje, zie hierboven, nu al voor de derde maal het toneel voor de komende reünie (foto VB-archieff)...

... waar het er op 28 oktober hopelijk weer net zo gezellig aan toe zal gaan als in 2016, zie hieronder. (foto Trudy Turk)

In Memoriam Mathieu Kardurk

*"Ik heb een rijk leven gehad, het is goed zo.
Geniet elke dag, het leven is te kort.
Ik ben trots op jullie, vergeet mij niet".*

[tekst op de overlijdenskaart]

Hoe gaat dat?

Je kinderen willen aan atletiek doen, je komt er eens kijken en je bent vrijwilliger. Zo ging het ook bij Mathieu maar het is, –in bijzonder positieve zin!– wat uit de hand gelopen.

Sinds 1974 jurylid; werd bestuurslid bij H.A.C.'63 in Hoogeveen; stroomde District Noord in waar hij zestien jaren lang de juryzaken behartigde; daarna de Nationale Jury Commissie en vervolgens ook de voorloper van de huidige Commissie Wedstrijd Reglement.

Het meest en het langst steeds in de functie van secretaris. Zijn initialen, M K, noteert een secretaris vaak in de betekenis: 'Met Kennisgeving', maar met – of zonder –, Mathieu was er beslist de man niet naar om afwezig te zijn. Integendeel!

Opgegroeid in Limburg studeerde hij af als werktuigbouwkundige en ging beroepshalve de mijnen in om de schachten te controleren op veiligheid. Zelf nooit actief atletiek beoefend, zei hij wel eens gekscherend: "Mijn atletiekcarrière ligt ondergronds, met het kilometers lang lopen op soms heel grote diepten." Toen zijn longen begonnen te protesteren tegen de stoffige omstandigheden (vandaar zijn grote hekel aan rokers) en kort daarna de mijnen sloten, vond hij ander werk, ook weer in de sector veiligheid, waarvoor hij naar Hoogeveen verhuisde.

Als scheidsrechter (op het hoogste niveau) had Mathieu een voorkeur voor het lange werpen. En voor de werpers! Dat ging zelfs zo ver, dat hij eens bij een grote wedstrijd met internationale deelname 's morgens om half elf constateerde dat gezien de weersomstandigheden beter de ring aan de andere kant gebruikt kon worden. Er stond echter maar één kooi, rond de 'verkeerde' ring! (Om het zicht op de wedstrijd zo goed mogelijk te laten zijn.) De kooi omlaag halen en die aan de andere kant opbouwen: het lukte hem om toestemming te krijgen en het keurig op tijd gerealiseerd te zien.

Erik de Bruin, vliegtuig vertraagd, in burger met sporttas een paar minuten voor aanvang van discus bij de Fanny Blankers Koen het veld oplopend, kreeg van Mathieu te horen: "Als jij je NU HIER omkleedt, zorg ik ervoor dat je meedoet, want eerst naar de kleedkamer red je niet meer." (Meldbureau?? Call room??)

Omdat in zijn periode EDM niet of nauwelijks bestond en er dus met een meetlint gewerkt moest worden, kon je wachten op zijn vraag: "Is dit lint wel geijkt?"

Bij de Europese Indoor Kampioenschappen in het Haagse Houtrust (1989) was Mathieu scheidsrechter hoogspringen. Leidde bij de mannen in alle rust een barrage die haast een

half uur duurde. Het was een opvallende krent in de E.K.-pap van dat weekend. Allemaal voorbeelden van zijn grote gedrevenheid, betrokkenheid, bevologenheid voor onze sport en van het continu streven naar perfectie. En steeds in het belang van atleten denkend!

Zijn "finest hour" beleefde Mathieu bij de Wereldspelen voor Gehandicapten in Assen (1990). Vier afzonderlijke bonden met elk hun specifieke regels voor hun eigen doelgroep. Mathieu wist dat allemaal bijeen te brengen in een uitstekend werkbare handleiding voor jury en overige medewerkers! De Frans Jutte Trofee, een landelijke onderscheiding voor een bijzonder opvallende juryprestatie was daarna de beloning voor geweldig jurywerk en de trofee werd aan Mathieu uitgereikt door Unie-voorzitter Wim de Beer.

In 1988 werd Mathieu twee keer onderscheiden. Hij ontving de IAAF penning (ter gelegenheid van het 75-jarig bestaan van die organisatie). Deze penning werd maar aan enkelen in ons land uitgereikt. Ook werd hij drager van het Unie Erekruis.

In 2001 werd Mathieu benoemd tot Lid van Verdienste.

Zeer terechte prijzen voor een man aan wie de Atletiekunie heel veel dank is verschuldigd!

Hugo Tijmsmans

Meer sporten en nieuwe mensen ontmoeten.
Samen bewegen op een Olga Commandeur Plein.

**Ouderen
in beweging**

samen op een Olga Commandeur plein

De prijzentafel

Tijdens mijn actieve atletiekperiode was de cross country erg populair. Er was nauwelijks indooratletiek en buiten was het een aangename en nuttige afwisseling in de trainingsarbeid gedurende de lange passieve winterperiode. Die nuttigheid werd door het technisch beleid van de KNAU sterk betwijfeld. Wat populair gesteld, zou het volgens hun opvattingen teveel energie vreten en ten koste gaan van stijl en souplesse. Gelukkig waren er ook voorstanders, zodat we ons sportief konden uitleven in natuurlijke omstandigheden met al hun grilligheden van dien.

Voorals in België werden veel wedstrijden georganiseerd met een sterk internationaal deelnemersveld. Als grensbewoners hadden we een voorrecht. Een eigen auto was toen voor de meesten niet weggelegd. Met openbaar vervoer of gehuurde busjes werd het transport meestal geregeld. Vaak waren wij atleten in gezelschap van vriendinnen of verloofden.

Een belangrijk facet van de wedstrijden was de prijzentafel. Deze stond keurig uitgesteld met prijzen van allerlei aard, geschonken door de plaatselijke middenstand, die daarmee eervol betiteld werden als sympathisanten en nijveraars. De prijzen waren meestal tevoren door de deelnemers te bezichtigen. De interesse van onze gezellen was hiervoor vaak groter dan voor de wedstrijdresultaten. Hoewel..., er werd gekozen in volgorde van klassering. Bij goed resultaat werden we meestal bij de keuze door de dames soufflerend begeleid. Naast een bandrecorder, een transistorradio en het nodige huisraad, weet ik dat ik veel dekens heb verzameld. Waarschijnlijk waren wij daarbij beïnvloed door prille oorlogservaringen, waarbij een extra winterjas een warme bedrust moest garanderen.

Voor de mindere goden werd de spoeling steeds dunner en zo kon het gebeuren dat er prijzen die niet toonbaar waren, op papier omschreven werden. Ik herinner mij prijzen als twee mud kolen, drie kub ophoozand en een bos panlatten. Altijd was er dan wel een regeling te treffen dat dit op een andere manier werd gecompenseerd.

Ik herinner me ook dat een kleine Nederlandse delegatie onder leiding van Nic Lemmens met diens privéauto een cross in Kortrijk bezocht. Hein Cujé had belangstelling voor een fiets die als prijs te kiezen was. Een probleem was dat die niet vervoerd kon worden in de auto. Uiteindelijk heeft hij de fiets toch gekozen en is van Kortrijk naar Middelburg (ongeveer 120 km) gefietst.

Ik kan de verleiding niet weerstaan om te zeggen: "Dat waren nog eens tijden!"

Ren je nog wel eens?

Lopen op blote voeten
Gezicht vol in de wind
Lopen tot bijna vliegen
adem verloren als kind

Ren je nog wel eens?

Tot je hart snel klopt
Tranen worden kristallen
Zorg in aandacht stopt
Problemen gaan vervallen

Ren je nog wel eens?

Met wil in ganse lijf
Om de hemel te bereiken
Tot het goede blijft
en wazig wordt bij 't kijken

Ren je nog wel eens?

Verlossend van alle angst
De wereld los gelaten
Rennend om het langst?
Tot duisternis je heeft verlaten

Henk Snepvangers

Voetlichtflits

Dit voorjaar won judoka Juul Franssen een rechtszaak tegen de Judo Bond Nederland. Die had haar de topsportstatus ontnomen en verboden om uit te komen in internationale wedstrijden, omdat Franssen in Rotterdam wilde blijven trainen, waar zij immers studeert. De bond had haar echter verplicht om op sportcentrum Papendal te komen trainen. De rechter gaf Franssen op vrijwel alle punten gelijk, oordeelde dat de bond onjuist had gehandeld. De judoka moest haar A-status worden teruggegeven en de kans krijgen om zich te plaatsen voor de Olympische Spelen. Bovendien oordeelde de rechter dat het belang van Juul Franssen in deze zaak groter was dan dat van de judobond.

Ellen Joacim-Ort (foto Piet Wijker)

Tja, dan mag de Atletiekunie zich ook nog wel eens achter de oren krabben, denk ik dan. Want onze bond vertoont eveneens vergelijkbare, centralistische trekjes. Denk echter niet dat dit iets is van de laatste tijd; in de jaren zestig kon de toenmalige K.N.A.U. er namelijk ook al wat van. Ellen Joacim-Ort: "In 1964 kwam er ineens centrale training in Den Haag, bij Bram Leeuwenhoek. En wij woonden hier, in Heemstede. Dus ik moest met de trein –want je had geen auto– naar Den Haag, dan met de tram en met de bus naar de Laan van Poot. Maar ik stond de hele dag voor de klas! Dan moest ik naar de centrale training en ineens met

gewichten gaan werken. Ik raakte mijn hele spiertonus kwijt! Harry (Harry Joacim – PW) zei: *dit is niet goed, we zijn verkeerd bezig*. Hij heeft toen een brief geschreven naar het bestuur van de K.N.A.U., of het niet beter was dat wij samen hier in Haarlem bleven trainen, omdat ik gezien mijn school en mijn klas... ik kon mijn werk niet in de steek laten. Toen hebben ze nog voorgesteld dat ik zou stoppen met de klas. Ik denk: ja dâag, dat kan niet! Ik was blij dat ik die baan had. Maar toen zei het K.N.A.U.-bestuur: als uw vrouw niet meer op de centrale training komt, dan gaat zij uit de Nederlandse ploeg! Dus toen ben ik toch maar wel doorgedaan. Maar ze haalden met die gewichten gewoon alle kracht uit me. Ik sprong op het laatst nog maar 5,92 of zo, ik kwam gewoon niet meer van die balk af. Dat is heel jammer geweest." En Harry: "Zij was haar snelkracht, haar natuurlijke kracht kwijt." En over die reis steeds naar Den Haag: "We kwamen 's-avonds steeds om elf uur, half twaalf thuis. Dan was ik bekaft. En de volgende dag stond je toch weer gewoon voor die klas", blikt Ellen Joacim-Ort terug.

Ze is overigens blij dat zij haar baan als onderwijzeres nooit heeft opgegeven. "Want ik heb veertig jaar voor de klas gestaan. Dat had ik nooit willen missen." *Piet Wijker*

Global Sports Communication

- Expert management of world class athletes
- Advising and organizing athletics events
- Specialists in sports marketing and sponsoring

Global Sports
Communication

www.globalsportscommunication.nl

Nieuws van de Stichting Atletiekerfgoed

► MEDAILLES ZONDER KEERZIJDE! (1)

Marius Bos is heel druk geweest met voorbereiden van het digitaliseren van oude AW's, zoals al eerder gemeld. Aan een aantal opmerkelijke artikelen die hij daarbij tegenkwam schenken we de komende tijd aandacht.

Elke medaille heeft twee kanten, is een uitspraak die niet alleen in relatie tot sportieve activiteiten zo af en toe gebezigd wordt. Natuurlijk niet voor niets, zowel letterlijk als figuurlijk blijkt dat ook steeds. Toch, de voor- en achterkant van een medaille zijn lang niet altijd van evenveel waarde! Maar al te vaak staat er zelfs helemaal niets op de achterkant. Oké, meestal niet bij de heel grote evenementen, maar toch....

Bij Erfgoed bewaren wij boeken, bladen, beeldmateriaal en voorwerpen die liefst een eenduidige blik op het verleden tonen. Verzamelen, ontsluiten en beheren van informatie over de geschiedenis en van voorwerpen die er een rol in hebben gespeeld, zijn de kernwoorden die richting geven aan het beheren en zo goed mogelijk vervolmaken van het archief.

En hoewel de enige zekerheid die een mens heeft, is dat je zekerder wordt naarmate je behoefte aan zekerheden afneemt, blijft: 'zo was het en niet anders' toch steeds ons streven bij de continue zoektocht naar wetenswaardige feiten uit het verleden. Vandaar de titel van dit artikel. Dit is het eerste, met onregelmatige regelmaat zullen er op deze plaats meer volgen over artikelen uit (heel) vroeger jaren.

Uit de Athletiek Wereld, 7^e jaargang nummer 13 van 16 12 1940, pag. 8 & 9.

EEN ATHLETIEKARCHIEF

Ondergetekenden, die tezamen wederom hebben hervat de vorige winter afgebroken taak om de atletiekgegevens te verzamelen over de periode, dat de Koninklijke Nederlandsche Athletiekunie officieel de atletiek in ons land leidt, doen hierbij een beroep op alle atletiekvrienden, die hierover wellicht nuttige gegevens kunnen verstrekken.

Reeds verleden jaar werd dit beroep niet tevergeefs gedaan en ontvingen wij van meerdere zijden aanvullingen, welke, daar de K.N.A.U.-administratie, speciaal wat betreft de periode vòòr 1915, over geen gegevens beschikt, ons samenstellers prachtig op weg hielpen.

En ook thans zijn er weer vele brieven binnengekomen van oud-officials en ath-

leten, die onze reeds zeer ruime gegevens prachtig complementeren.

Het doel, dat samenstellers zich voor ogen stellen, is het bijeenbrengen van alle belangrijke gebeurtenissen, die in bovengenoemde periode vanaf 1901 plaats vonden. Dit zijn :

- a. de resultaten van alle gehouden Nederlandse kampioenschappen op de diverse nummers;
- b. de ontwikkeling van de Nederlandse atletiekrecords;
- c. de volledige uitslagen van alle gehouden landenwedstrijden;
- d. de naam van de deelnemers en hun resultaten bij Olympische Spelen, Europese en Engelse kampioenschappen;
- e. de districtsrecords;
- f. een overzicht van de beste 10 prestaties tot nu toe op elk nummer gemaakt;
- g. uitslagen van verschillende grote atletiek-estafette-wedstrijden, zoals "Dwars door Den Haag", Vondelpark etc.; verder Utrechtsche Singelloop, K.V.D., H.v. Leeuwen-beker e.d.;
- h. de resultaten van de Prins Hendrik- en Prinses Juliana-beker-wedstrijden.
- i. een lijst met namen van de K.N.A.U.-bestuurders en N.T.C.-leden.

Kortom : het gehele werk is er op gericht een zo nauwkeurig mogelijk archief, dat tot nu toe ontbrak, samen te stellen. Vanzelf niet alleen van de heren, maar ook van de Nederlandse dames-atletiek.

En ieder, die meent hiertoe een steentje te kunnen bijdragen, wordt dan ook verzocht, zijn gegevens aan een van onderstaande adressen te willen opsturen. Bij voorbaat onze hartelijke dank.

De lange winteravonden, die ons te wachten staan, zijn wellicht een welkome gelegenheid, hieraan eens wat uren te besteden.

Wanneer het gehele werk klaar is, zijllen wij, samenstellers, proberen het den Unieleden in zijn geheel voor te leggen.

Voor de oud-athleten zal dit dan ook betekenen, dat oude herinneringen weer eens verlevendigd worden, voor de huidige generatie een eerste kennismaking met wat hun voorgangers presteerden.

JO MOERMAN, Brinkstraat 53 bv., Amsterdam (O).

JAN BLANKERS, Haarlemmermeerstraat 158',A'dam(W).

Kunnen wij nu concluderen dat de Stichting Atletiek Erfgoed (opgericht in 2010) ruim zeventig jaar eerder een voorganger heeft gehad? Of is het gebeven bij een tijdelijk particulier initiatief van twee (overigens kopstukken) uit die tijd? December 1940... de Tweede Wereldoorlog begon een goed half jaar daarvoor... Je zou denken dat mensen wat anders aan hun hoofd hadden, maar misschien bood dit afleiding van de dagelijkse sores.... En beide heren waren, met alle respect gezegd, wel enorme 'atletiekbeesten'!

Resultaten van dit in het AW-artikel aangekondigde werk van hun hand zul je in onze bibliotheek niet tegenkomen. Veel van de feitelijkheden waarover gesproken wordt in het artikel zijn er wél. Die horen ook bewaard te blijven.

Toch, is de cultuurhistorische betekenis van sport naast de feiten niet minstens zo belangrijk? Jelle Zondag (Radboud Universiteit) is, onder leiding van professor sportgeschiedenis Marjet Derks, een paar jaar terug aan het werk gegaan om dit te onderzoeken. Immers, vanaf eind 19^e eeuw tot 1940 was sport een instrument dat werd gebruikt door artsen, academici, pedagogen, politici, schrijvers en soldaten, ieder met eigen intenties. Opvoeders dachten dat op het sportveld het karakter gevormd werd, medici zagen het als middel ter verhoging van de volksgezondheid en voor militairen was het een mogelijkheid om sterke soldaten te kweken. Gemeenschappelijke overtuiging was dat sport het Nederlandse volk *weerbaar* moest maken. Weerbaar tegen ziekten, in geval van mogelijke oorlog, maar ook voor de 'strijd om het bestaan' en om de uitdagingen van de moderne tijd aan te kunnen. De Tweede Wereldoorlog maakte een einde aan de weerbaarheidsgedachte als leidend principe achter sport en lichamelijke opvoeding. Ideologisch geladen is sport echter nog steeds. Tegenwoordig wordt het hogere doel vaak gezocht in de strijd tegen overgewicht, de bevordering van sociale participatie (dus recreatiesport), of de nationale eer die op het spel staat,

Tja, atletiek, sport in het algemeen is ook zo enorm veelzijdig!
De voorzet van Jo Moerman en Jan Blankers was heel zinvol.
Gelukkig heeft de Stichting Atletiek Erfgoed nu meer in huis!

NB: het is natuurlijk wel makkelijk om dit voorgenomen werk van beide heren kritisch te benaderen. Channing Pollock, Amerikaans schrijver, 1880 – 1946, zei daar eens over:

"Een criticus is iemand zonder benen die anderen leert hardlopen."

Hugo Tijsmans

► De Stichting en het "moetje"...

of....

Ons Depot gaat ondergronds

In april werden de AU en St. Atletiek Erfgoed verrast met de mededeling door NOC*NSF dat ons Depot op zeer korte termijn moest worden ontruimd; om plaats te maken voor een 24/7-verblijf van aankomende topsporters. Inmiddels de vierde verhuizing voor ons in vijf jaar tijd. De nieuwe plek: in het (voormalige) Olympisch Center; en "ondergronds". Met recht hebben we nu een "**onderkomen**"!! Met nu 35 m² is er meer ruimte en konden vijftien kasten worden geplaatst!

Na ampel overleg en hulp van de AU en de Verhuishgroep werd meteen gestart: alle kasten in het Depot netjes in dozen (zo'n 100 stuks!) verpakken, gereed voor transport. Na een paar rustdagen voor ons waren alle dozen –en spijtig genoeg niet alle kasten...– op onze nieuwe plek.

Toen “onze deur” voor het eerst openging, keken we op naar een berg dozen tot aan het plafond, kasten her en der geplaatst en dat ook nog zonder licht (foto): zo moeten schatgravers zich ook gevoeld hebben

Meteen voortvarend begonnen: eerst wat werkruimte en licht maken en kleine obstakels wegruimen, en dan de eerste elf kasten netjes plaatsen. De laatste vier (en de zwaarste) kasten (nr. 5/..8) waren elders achtergelaten, de trappen naar beneden waren de verhuizers teveel. Dat werd een moeizame klus voor ons zelf, met vereende krachten, ook Frank (Frank Koomen – red.) kwam helpen en moedigde ons aan...

Het inruimen kon nu beginnen; en wat ons hierbij opbrak is, dat we met het verhuizen ook de organisatie meteen wat wilden aanpassen. Het werd dan ook een tragere start door het in een keer zowel aan te passen als ook in te ruimen; niet echt handig, maar spoedig kwam de vaart erin.

Dozen, dozen, tot aan het plafond (foto Marius Bos)

Netjes weer inruimen en registreren wat waar staat neemt nu eenmaal veel tijd; toch kijken we tevreden terug: na vier werkdagen van “bloed, zweet & tranen” en ruim 100 werkuren verder zijn alle kasten netjes ingeruimd; het meeste al geregistreerd en de vloeren weer vrij; tafels en stoelen in elke ruimte.

En dat met onze volledige Task-Force: Chris Konings en zijn hard meewerkende “invalkracht” en zoon Roger, Chris v.d. Meulen, Hugo Tijsmans en ondergetekende!

Gelukkig werden we zowel mentaal als ook “door de mond” goed gesteund, vooral de lekkernijen uit Friesland, drankjes uit de Toekan-kan bij Papendal om de hoek, en last-but-not-least een taartfestijn geregeld door ons aller Voorzitter Roelof Veld; hij kwam op de laatste werkdag de troepen en “de voortgang” inspecteren, en kwam niet met lege handen. Zonder deze steun en hulp was het ons zo niet gelukt!!

Resultaat: een nieuw en ruimer Depot vlak bij de AU; het zal ons werk na de zomer weer een stuk gemakkelijker maken.

Marius Bos

De foto's van Nota

Dankzij de informatie die ik van de familie van sprinter Wim Nota uit Australië mocht ontvangen, was ik in staat om het artikel te schrijven dat ik in de vorige Vriendenband over deze bijna vergeten atleet publiceerde. Bij die informatie zaten ook verschillende foto's die ik op dat moment voor het artikel niet kon gebruiken, maar waarvan er enkele interessant genoeg zijn om er in tweede instantie nog eens even op in te zoomen.

(foto's beschikbaar gesteld door Marion Peto)

Allereerst de hiernaast gepubliceerde. Het is een foto waarvan de familie slechts met zekerheid weet te melden, dat hij is genomen na een overwinning op Tinus Osendarp. Maar welke? Wat we weten is dat Nota in 1940 diverse malen tegen Osendarp is uitgekomen, waarbij hij de Europese kampioen enkele malen klof gaf: in Rotterdam bij een wedstrijd op de Nenijsbaan, in Haarlem bij de strijd om de PH-Beker en in Amsterdam op het NK. De vraag was dus: bij welke van die gelegenheden is deze foto genomen? Maar hoe we ook zochten, welke foto's uit het verleden we ook met deze vergeleken, nergens konden we een aanknopingspunt vinden. Ik schrijf hier 'we', omdat door mij uiteraard ook de mensen van Erfgoed in de zoektocht werden betrokken. De meest voor de hand liggende gedachte was nog, dat de foto genomen moest zijn, nadat Nota zijn rivaal Osendarp had verslagen bij de nationale

kampioenschappen. Ergens buiten het Olympisch Stadion, gezien het bouwwerk op de achtergrond. Zelfs de geraadpleegde Olympisch Stadionkenner Jurryt van de Vooren kon er echter niets bekends aan ontdekken. Bovendien kwam Marius Bos er nadien achter, dat genoemd NK helemaal niet in het Olympisch Stadion, maar in Amsterdam op het Olympiaplein had plaatsgevonden. In 1940 konden er namelijk helemaal geen sportwedstrijden in het Olympisch Stadion worden gehouden!

Kortom, die zoektocht heeft nog niets opgeleverd. Wie hier dus meer van meent te weten, mag het zeggen, ook als hij/zij in de mensen om Wim Nota heen iemand denkt te herkennen. Ook die informatie is welkom.

De tweede foto leverde bij een eerste aanblik ook slechts vraagtekens op. Welke baan in Nederland had/heeft er nu zo'n gebouwtje in de bocht na het eerste recht stuk? Toch had het iets bekends, mede door die bomen en huizen op de achtergrond. Bij nadere bestude-

ring van genoemde foto viel mij echter ineens iets anders op. De kuif van Wim Nota ziet er op deze foto heel anders uit dan op andere foto's die wij van hem kennen. Dat zit 'em in zijn haarscheiding, die hij hier rechts draagt, op de foto dus links. Op alle andere foto's is dat precies andersom.

Toen dat eenmaal duidelijk werd, bleek ook direct waar die foto is genomen en waarom die achtergrond ons zo bekend voorkwam. De foto is namelijk in spiegelbeeld afgedrukt! Dat komt er nu van als er een H als logo op je borst prijkt! Houdt hem maar eens voor de spiegel, dan herkent u de locatie direct: het Olympiaplein in Amsterdam! Vergelijk hem bijvoorbeeld ook eens met een van de andere foto's die daar zijn genomen en waarvan er vele zijn terug te vinden op de website van de Nederlandse Atletiek Historici (zie: <http://www.atletiekhistorici.nl/>)

Zou deze foto dan wèl zijn genomen tijdens het NK van 1940?

Piet Wijker

Vegatest

Met de VEGATEST- methode kunnen uitspraken worden gedaan over zwakke organen, belasting door pesticiden of insecticiden, een gebrek aan bepaalde stoffen, aanwezige parasieten, vergiftiging met zware metalen overgevoeligheid voor bepaalde levensmiddelen en allergische reacties.

Vegacheck

Met behulp van de Vegacheck wordt van verschillende gebieden in het lichaam de reactie op prikkels gemeten. Wanneer het lichaam te sterk of te zwak op een prikkel reageert, is er sprake van een storing in het lichaam die ziekteverschijnselen oproept of kan gaan oproepen.

Quantumfysica

In 60 seconden meten welke tekorten er zijn.

072-5156782 • www.marjabak.nl
marja.bak@gmail.com

ENERGIEK

Atletiekbaan op Rotterdam-Zuid

In de Vriendenband van april j.l. stond het verhaal van de plannen om een achtlaans baan in de 'Oude Kuip' aan te leggen. Inmiddels heeft de Rotterdamse Gemeenteraad ingestemd met de plannen voor de bouw van een nieuw (voetbal)stadion aan de Maas. In het Rotterdams Dagblad van 12 mei j.l. stond het artikel daarover. Ik citeer uit dat artikel: "De bouw van het nieuwe stadion start in 2019 en de oplevering is gepland in 2022." Tot die tijd blijft Feyenoord dus nog in de 'Oude Kuip' spelen en zal er dus ook geen achtlaans atletiekbaan in de 'Oude Kuip' komen.

Op de foto hierboven de situatie op Varkenoord van enkele jaren geleden, rechts zoals het er nu bijligt. (foto's Huug Fischbuch)

april j.l. schreef ik dat op de plaats van de afgegraven sintelbaan inmiddels een mooi groot grasveld lag te 'niksen'.

Dat grasveld is inmiddels alweer verdwenen en daar ligt nu een koolasveld. Ik vermoed dat men de destijds afgegraven sintels nu over dat veld heeft aangebracht.

Het is overigens nog maar de vraag of die baan er in de 'Oude Kuip' zal komen. Er zijn namelijk plannen om in de 'Oude Kuip' appartementen te gaan bouwen. Ik kan me niet voorstellen dat er dan een atletiekbaan in de 'Oude Kuip' komt.

Een paar weken geleden ben ik weer eens op Varkenoord gaan kijken, waar voorheen de sintelbaan lag. In het artikel van

Naast waar voorheen de sintelbaan lag, liggen nu voetbal- en hockeyvelden. En daar is nu een enorm groot gebouw in aanbouw, dat volgens een bord het 'Clubverzamelgebouw Varkenoord' wordt. Wat zou het mooi zijn wanneer dat clubverzamelgebouw niet alleen voor voetbal- en hockeyclubs zou zijn, maar ook voor de atletiekclubs 'Rotterdam Atletiek' en 'PAC'.

Maar helaas, op mijn brieven aan Wethouder Adriaan Visser en Burgemeester Aboutaleb heb ik geen reactie gekregen. In die brieven pleitte ik ervoor om op de plaats van de afgegraven sintelbaan een acht- of negenlaans kunststofbaan te laten aanleggen met een overdekte tribune e.d..

Destijds hadden onder anderen Ed Meeuws en ik gepleit om van de zeslaans sintelbaan Nenijs een achtlaans kunststofbaan te maken. De Gemeente bezuinigde op onze plannen en daarom werd het een zeslaans baan ZONDER

TRIBUNE. Het relaas daarover stond in een van de vorige nummers van De Vriendenband. Ook ons voorstel voor een achtlaans baan aan het Langepad met overdekte tribune e.d. werd door de gemeente Rotterdam teruggebracht tot een zeslaans rondbaan met acht sprintlanen, maar ook weer zonder tribune!

Het clubverzamelgebouw in wording.

Zoals ik al eerder verzuchtte: een Nederlands kampioenschap in 'Sportstad' Rotterdam zie ik voorlopig niet plaatsvinden. Helaas.

Huug Fischbuch

VOOR HET VOETLICHT

Recordhouder-af na 37 jaar en 284 dagen

Hugo Pont: "Ik heb best wel veel teleurstellingen meegemaakt, maar het hele proces vond ik prachtig. Er zaten ook wel dips in, maar toch, als ik terugdenk, denk ik van: wat was het een fantastische tijd!" (foto Piet Wijker)

Infobox

<i>Naam:</i>	Hugo Wouter Pont
<i>Geboren:</i>	30 juli 1959 te Almelo
<i>Discipline:</i>	sprint + horden
<i>Titels:</i>	Ned. kamp. B-jun.: 200 m 1976, 400 m 1975, 1976; 800 m (ind.) 1976; Ned. kamp. A-jun.: 200 m 1978; 400 m hrd 1977, 1978; Ned. kamp.sen.: 400 m hrd 1978, 1980; 4 x 400 m 1987
<i>Deelnemer EK:</i>	1978
<i>Deelnemer Universiade:</i>	1979, 1981
<i>Deelnemer EJK:</i>	1977
<i>Records:</i>	Ned. jeugdrecordhouder: 4 x 400 m 1975-1979; Ned. recordhouder: 4 x 400 m 1978-2017
<i>Pr's:</i>	200 m 21,5 s, 400 m 47,11 s, 400 m hrd 49,40 s

Het risico dat er iets verandert tussen het moment waarop je een gesprek aangaat met een van onze nationale recordhouders en dat waarop het artikel erover verschijnt, is relatief klein, zelfs bij een tweemaandelijks blad als het onze. Zoveel nationale records worden er in een jaar tijd in ons land niet verbeterd en voor zover dat wel gebeurt, ziet men er in toenemende mate vanaf om die records aan te vragen, waardoor die prestaties de recordboeken nimmer bereiken. Sinds ik deze kwestie twee Vriendenbanden geleden aan de kaak stelde, zijn ons om die reden alweer vier recente records door de neus geboord. Ik bedoel maar, welk risico loop je dan feitelijk?

Echter, soms zit het mee en soms zit het tegen. Toen ik Hugo Pont –samen met Harry Schulting, Marcel Klarenbeek en Koen Gijsbers met 3.03,18 al meer dan 37 jaar houder van het nationale estafetterecord op de 4 x 400 m– op 21 juni ergens op een rustieke locatie in Drenthe ontmoette, werd de kans dat de status van recordhouder op korte termijn zou veranderen, dus verwaarloosbaar geacht. Zelfs filosofeerden wij even over de mogelijke viering van een 40-jarig jubileum met het illustere viertal.

Schrijnend

Dat hadden wij, achteraf beschouwd, maar beter niet kunnen doen. Want vier dagen later werd het record tijdens de Europa Cup voor landenteams in Lille naar de recordarchieven verbannen, waar het overigens, strikt genomen, al vele jaren eerder had moeten belanden. Hugo Pont is daar in elk geval helder over. Hij stelt zich op het standpunt dat het nooit zo lang had mogen duren. Al vindt hij het ergens ook wel weer grappig dat hij zoveel jaren recordhouder is geweest. “Aan de andere kant is het schrijnend. Als je echt aan atletiek zou bouwen, aan de structuur van topatletiek, dan was je niet afhankelijk van een paar ups, zo her en der. Dan had je gewoon altijd een ploeg mensen staan met tijden van rond de 46. Dan heb je het record al. Want vier keer 46 is drie keer vier plus de wisselwinst, is 3.02. Dan loop je al 3.02! Nou, het kan toch niet waar zijn dat je in 38 jaar niet vier mensen van omstreeks 46 hebt gehad, waarmee je 3.02 loopt? Dus het is eigenlijk meer schrijnend dan grappig.”

Hugo Pont heeft recht van spreken. Op de eerste plaats omdat hij zelf dus deel uitmaakte van het kwartet dat in 1979 in Mexico-Stad tijdens de Universiade dat fameuze estafetterecord vestigde. Die recordpoging was immers minutieus voorbereid, hetgeen alleen al valt af te leiden uit het feit, dat reeds in de series een recordtijd van 3.04,37 tot stand was gekomen, waarna er een dag later zelfs nog meer dan een seconde vanaf werd gehaald. Hugo: “We gingen met z’n allen naar Mexico om daar de limiet te halen voor de Spelen van Moskou.” Voorafgaand hieraan waren ze in het trainingskamp Font-Romeu in de Franse Pyreneeën drie weken lang op hoogtestage geweest. “Wij keken er onze ogen uit. We konden er fantastisch trainen en je kreeg er prima te eten. We zijn daar helemaal aangepast geraakt aan hoogte.” Daarna werd even heel kort het thuisfront aangedaan, waarna de groep direct doorvloog richting Mexico. “Daar zaten we vier weken. We zijn daar erg op tijd aangekomen, echt weken van tevoren. Dus er is gewoon heel veel geld en tijd ingestoken en dat was een heel goed idee.” De resultaten zijn tot op de dag van

vandaag in onze record- en ranglijsten terug te vinden. Want naast dat estafetterecord zijn ook Harry Schultings nationale record op de 400 m horden van 48,44 s, Hugo Ponts 400 m horden-PR van 49,40 s (de derde beste Nederlandse prestatie ooit) en het nationale jeugdrecord van 46,68 s op de 400 m van Marcel Klarenbeek tijdens die Universiade gevestigd.

Beter en beter

Er is echter nog een andere reden waarom Pont weet waarover hij praat. Na afloop van zijn atletiekloopbaan maakte hij allereerst zijn ALO-studie af, waarna hij vanaf 1985 bij GVAV-Rapiditas training begon te geven. "Ik dacht: bepaalde dingen heb ik niet gedaan, dus ik moet nog wat bereiken. Als ik die energie nou eens steek in training geven? Ik bedoel, je kreeg er wel niet voor betaald, maar we kregen toch geen werk in de tachtiger jaren. Je komt van die opleiding af en je hebt geen werk! Dus nou, dan steken we het daar maar in." Pont pompte zich vervolgens vol met kennis, want "je bent en blijft topsporter, dus je zoekt echt alles uit tot je het weet. En er was toen heel veel kennis. Ik dacht: die kennis wil ik ook." Toine van de Goolberg, Sjef Swinkels, John IJzerman, Peter Vergouwen, de fysiotherapeuten op Papendal, Henk Kraayenhof en anderen, allemaal kregen ze te maken met de onverzadigbare zucht naar kennis en inzicht van Hugo Pont. "Met Henk Kraayenhof heb ik heel veel gespard over trainingsleer en trainingsbenaderingen. Nou, dan word je als trainer beter en beter."

Toen hij de fitnesses voldoende beheerste, stapte Pont samen met zijn toenmalige vriendin Jacqueline Selker over van GVAV naar Argo'77 –Hugo: "Bij GVAV vonden ze dat wij als debielen met atletiek bezig waren en werden wij uit de club gedonderd" –, zochten ze allerlei trainers bij elkaar, onder wie Joop Tervoort en Gert Damkat, de latere trainers van Rutger Smith, en Eddy Kiemel. Er groeide op een goed moment een ploeg, "dat was geen recreatieatletiek meer, dat was geen Argo meer (Atletiek en Recreatie Groningen), dat was echte topsport Groningen. Daar hebben we toen heel veel tijd in gestoken", meent Pont. "Misschien ben ik daar nog wel trotser op dan op welke individuele prestatie dan ook, omdat het heel wat voeten in de aarde heeft gehad om dat voor elkaar te krijgen. Want je moest besturen en technische commissies bewegen, trainers verzamelen en kijken van: hoe kunnen we hier gewoon vijf keer in de week staan? We konden niet vijf keer betaald worden, dat kon de club niet dragen, maar twee of drie keer betaald worden en er vijf keer staan, kon dat wel? Nou, de een wel, de ander niet, maar het groeide en groeide... En toen kregen we inderdaad een enorme toeloop van mensen uit het land die in Groningen gingen studeren en bij ons op de baan terechtkwamen. Zo kreeg je dus dat het op alle vlakken omhoog ging." En zo werd Argo'77 ten slotte Groningen Atletiek, kwamen uiteindelijk ook GVAV en andere verenigingen er bij en ontstond er één grote club van zo'n 800 tot 900 leden. Hugo: "Eigenlijk hebben wij dat toch wel redelijk vanaf scratch op poten gezet."

Weerbaar

Hoe was het ooit allemaal begonnen? Je zou denken dat een zoon van een vooraanstaand sprinter in Twente en een moeder (Mimie Bos), die in 1946 Nederlands B-kampioene

verspringen was geweest, wel min of meer als vanzelf in de atletieksport zou verzeilen. Zo ging het in huize Pont echter toch niet. Hugo: "Ik moest eerst maar eens een beetje weerbaar worden, want ik rende vooral weg. Dus dachten ze thuis van: laat hem maar lekker judoën, dat is goed, daar wordt-ie sterk van. Nou, dat was ook zo, ik werd weerbaar, zo van: mij maak je niks! Alleen, bij judo moet je ook veel stilzitten. Je moet veel kijken van: hoe moet dat en dat precies? En ik kon niet stilzitten. Dus dat werd op een gegeven moment een ramp. Toen mijn moeder mij een keer kwam ophalen, zat ik al in de kleedkamer, want ik was verwijderd. Toen zeiden ze: nou, dat moeten we dan maar niet meer doen. Dan moet je maar net als je zus op atletiek. Dat was geweldig! Dat was rennen, springen, doen, en met een fantastisch leuke trainer, Herman Hofstee. Die kwam uit Arnhem en is heel lang trainer bij Sisu geweest. Superenthousiast! Door die man ben ik echt gebleven, want het was zó leuk om zo, zeg maar, 'out-of-the-box' atletiek te bedrijven, ook andere dingen te doen! Toestanden met bommen, met sloten, op een brug, in een kanaal, echt de gekste dingen. Hij dacht van: die jongens moet je meer bieden dan een aanloopje ver- of hoogspringen. Echt een goede jeugdtrainer."

Rare combinatie

Daarna werd het een stuk serieuzer. Hugo: "Toen kregen we Jos Reinarts, die werd echt heel fanatiek. Die dacht: er zit hier een heleboel talent. Toen zijn we keihard gaan trainen en was het niet alleen meer leuk. Toch vond ik het nog steeds wèl leuk." De resultaten waren ernaar. Pont liep op zijn vijftiende de 400 m in 49,1 en sprong met zijn vrij geringe lengte na één wintertraining over 1,80. Bovendien liep hij een snelle 100 m horden en had hij als C-junior ook al eens een 800 m in 2.01,6 gelopen. Hoe zot wil je het hebben? Het ontlokte Lub Wiarda van Horror-Sneek, die hem dit laatste op Papendal had zien doen, de opmerking: *Dat is een hele rare combinatie. Volgens mij moet jij gewoon 400 horden gaan lopen.* Toen Pont daarna als eerstejaars B-junior van Harry Schulting hoorde, dat ze op de 400 horden voor de jeugd ploeg naast hem een tweede man zochten, waagde hij het erop, met 59,8 s als resultaat. Schulting zelf liep toen al in de 52 seconden. Zodoende raakte Hugo Pont in contact met de Belgische hordentrainer Wilfried Geeroms, die Schulting begeleidde. Die hielp hem snel af van de gedachte dat je op een 400 m horden altijd in een 14-pas ritme van start hoorde te gaan, waarna je na de vijfde of zesde horde overschakelde op 15-pas. Hugo: "Ik ben 1,76. Dus hij zei: kom nou toch! Er zijn wereldtoppers, die lopen 15-pas! Alleen moet jij je de eerste 200 meter een beetje gedeisd houden. De tweede 200 is het gedeelte waarop je al die 13- en 14-pas lopers gaat pakken. Ik vond dat plausibel en zei, dat we dat dan maar 'ns moesten gaan doen."

Geeroms liet Pont vervolgens op trainingen de eerste 200 meter keihard aanlopen zonder horden (dat deel hoefde hij niet te trainen, vond Geeroms), waarna hij vanaf horde 5 of 6 tot en met 10 er vol tegenaan ging. Hugo: "Ik deed alleen maar dat."

Brinta met water

De resultaten waren opzienbarend. Kwam hij in 1976 als B-junior op die horden al tot 55,7 s, het jaar erna werd het 53,22 s, waarmee hij zich kwalificeerde voor de EJK in Donetsk. Een toernooi, waar hij overigens met weinig plezier aan terugdenkt. Hugo: "Het

was toen natuurlijk nog Sovjet-Unie, niet Oekraïne, zoals nu. Het was pure intimidatie daar. Het begon er al mee dat ze, toen wij op het vliegveld aankwamen, alle vliegtuigen om ons heen keihard stationair lieten draaien, om je even goed aan het schrikken te maken. Verder kregen wij bijna niet te eten. Je kon vragen wat je wilde, je kreeg het gewoon niet. Ik had een pak Brinta meegenomen en vroeg dus om melk. Geen sprake van! Geen melk. Ik dacht: nou, dan maar gewoon met water, dan heb ik in ieder geval die vezeltjes maar binnen. Dat was echt schandalig. Dus je presteerde daar ook voor geen meter. Het was pure intimidatie” Hadden de Nederlandse begeleiders daar dan niets aan kunnen doen? “Begeleiders? Ik heb het daar echt zelf uit moeten zoeken. Ik was ook heel boos. Toen ik moest lopen, zat ik daar in die catacomben te wachten tot je de baan opmocht. Ik heb niemand gezien! Je loopt voor het eerst een EJK en er is niet eens een bondscoach aanwezig! Ik dacht: lekker is dit! En erna ook niet. Ik liep er echt verloren rond. Ja, en wij waren kinderen, hè, pas zeventien en achttien jaar, die dus voor het eerst op zo’n toernooi terechtkomen. In de Sovjet-Unie!” Een klein mirakel was het, dat de 4 x 400 meterploeg met Pont in de gelederen er later nog een nationaal jeugdrecord wist uit te persen.

Zijn faam als estafetteeloper had Hugo Pont echter al wel gevestigd, want ook bij de senioren prijkte zijn naam inmiddels op de recordlijst. Dus werd hij in die hoedanigheid ook uitgezonden naar de EK in Praag, alweer zo’n toernooi achter het IJzeren Gordijn waar Pont met gemengde gevoelens op terugkijkt. “Ik raakte er ter plekke geblesseerd. De temperatuur daalde er gaandeweg naar een graadje of negen. Dat sloeg toen op mijn rug en het was gelijk gebeurd.”

Kampioen bij de senioren

Goed, terug naar die 400 horden. Terwijl Schulting in 1978 met 49,85 s het nationale record van Frank Nusse tot op minder dan een halve seconde was genaderd, kwam Pont dat jaar tot 52,17. Daar zat op nationaal niveau alleen Jan Willem Boogman nog tussen met 51,57. Die tijd liep Hugo overigens op de NK waar hij, bij afwezigheid van een zieke Schulting, zijn kans greep en als laatstejaars junior zijn eerste titel bij de senioren veroverde. Al doende bleef hij met zijn winnende tijd maar enkele tienden verwijderd van het nationale jeugdrecord van Harry Schulting.

Volgden dus in 1979 die droomtijden in Mexico-Stad. Met hun 48,44 en 49,40 zouden Harry Schulting en Hugo Pont bijna een kwart eeuw schier onaantastbaar bovenaan de nationale ranglijsten aller tijden blijven prijken, totdat Thomas Kortbeek zich daar ten slotte in 2003 als enige met 48,95 tussen wist te wringen. Als er nou iets was waar zij zich na Mexico geen zorgen over hoefden te maken, was het wel hun deelname aan de Olympische Spelen van 1980 in Moskou, zou je denken.

K..streek

Welnu, voor Pont liep dat toch even anders. “Ergens in april deed ik bij een les op de ALO een stapje achteruit en stond ik op iemands voet. Toen krakte ik door mijn enkel heen. Drie banden door! Ik kon regelrecht naar het MCG, dat toen nog Academisch Ziekenhuis Groningen heette. Maar de chirurg, De Graaf weet ik nog, was een goeie. Die

zei: *we zetten hem er strak op, dat er geen speling meer inzit.* Daarna kreeg ik in plaats van gips een soort harsvoetje, dat was iets nieuws in die tijd. Ik kon ook weer snel trainen. Wilfried zei ook: *dat gaat best goed.*"

Verrassend snel presteerde Hugo daarna weer op niveau. "Toen liep ik een 400, volgens mij was dat nog op sintels ook, in 49,1. Ik dacht: ik heb een 400 horden in 49,4 en nu een 400 in 49,1, dus het zit er gewoon aan te komen. En we hadden nog iets van zes weken of zo voor Moskou, dus daar konden we nog wel wat in doen, zodat je gewoon meekon. Ik

Hugo Pont scheert over de horden op de NK in 1980. (foto Theo van de Rakt, beschikbaar gesteld door Atletiekerfgoed)

had van het NOC de uitnodiging al thuis, alle dingen die je moest doen, toestanden met reisvergunningen en zo, waren gedaan. Ik had zelfs al zo'n pak in huis en toen zei de KNAU: *dat gaan we niet doen! We kunnen het risico niet lopen*, vond meneer De Beer. Ik dacht: welk risico? Ik ben aan het terugkomen, ik loop nu al 49,1 vlak en ik heb nog zes weken! Dus toen was het wel een beetje dat ik dacht: wat een k..streek!"

In Sittard, op de NK die nota bene na afloop van de Spelen plaatsvonden, bewees Hugo Pont

Toptijd in B-race

Twee jaar later overkwam hem iets dergelijks. In 1981 was Pont weer helemaal terug op zijn oude niveau, was op de NK in 50,59 tweede geworden achter Harry Schulting en had eind augustus in Koblenz een formidabele 400 horden gelopen in 49,66. Weggestopt in de B-race vanwege een aantal ingevlogen Amerikanen die natuurlijk allemaal in de A-race waren ondergebracht, liep hij een vlekkeloze wedstrijd. "Die race was mooi, die was af, nagenoeg perfect gewoon. Bij de laatste horde kwam ik nog helemaal goed aan en kon ik naar de finish sprinten. Een raar idee als je moe bent, maar ik deed het wel", blikt Pont terug. Aangezien deze prestatie op een laaglandbaan werd geleverd, is hij er minstens zo trots op als op zijn eerdere prestatie in Mexico.

In '82 liet Pont al vroeg in het seizoen op de West Athletic in Dublin in 50,21 iedereen zijn hielen zien. De limiet voor de EK in Athene dat jaar lag weliswaar op 49,90, maar vooral ook gezien zijn prestatie in Koblenz het jaar ervoor meende Hugo dat het met dat EK wel goed zat. "Elly van Hulst had ook de limiet nog niet gehaald, maar die wilde zich

verder rustig op Athene gaan voorbereiden. *Ja, dat was goed*, zeiden ze. Maar tegen mij zei Herman Buuts toen *nee*. Het vertrouwen waarom ik toen vroeg, gaven ze mij niet. Ja, dat is dan best pittig. Nou, ik ben tot het eind aan toe enthousiast gebleven, maar het houdt natuurlijk wel ergens op. Toen dacht ik: ik geloof dat ik nu eerst maar eens mijn studie afmaak en ga kijken wat ik verder doe."

Onderwijs is ook topsport

Zo kwam er een eind aan de loopbaan van Hugo Pont als atleet en werd een begin gemaakt met de opstap naar zijn eerder beschreven trainerschap, dat hem uiteindelijk bij de Atletiekunie zelfs nog enkele jaren een bondstrainerschap en uiteindelijk ook de positie van vakcoördinator bezorgde. Sinds 2005 heeft Pont –op de dag van ons gesprek precies veertien jaar getrouwd en vader van drie kinderen– zich echter geheel uit de atletiek teruggetrokken en is hij, na jarenlang docent te zijn geweest aan het CIOS in Heerenveen, tegenwoordig bij het Friesland College in Leeuwarden werkzaam als beleidsadviseur onderwijs. Daar kan hij veel van wat hij in zijn topsporttijd heeft geleerd, goed bijgebruiken. Hugo: "Eigenlijk is onderwijs niet anders. Onderwijs is ook topsport."

Tot slot: "Ik heb best wel veel teleurstellingen meegemaakt, maar het hele proces vond ik prachtig. Er zaten ook wel dips in, maar toch, als ik terugdenk, denk ik van: wat was het een fantastische tijd!"

Piet Wijker

sport compression prevention & recovery

Plezierig sporten

Hardlopen is goed voor lichaam en geest maar dan liefst zonder vervelende pijnjtjes. Of je nu loopt om fit te blijven of prestaties te leveren, met de Sportcompressiekousen van Herzog blijft hardlopen leuk!

Uit onderzoek blijkt dat

76% van de Herzog-gebruikers minder last heeft van blessures, sneller herstelt en meer plezier in het sporten ervaart.

Voordelen van de Herzog Sportcompressiekousen

- Effectief door relatief hoge compressie en afnemend drukprofiel
- 6 meetpunten verzekeren de voor jou optimale pasvorm
- Die combinatie staat garant voor een doeltreffende werking!

Met de Herzog Sportcompressiekousen blijft sporten leuk!

PRO
COMPRESSION

www.herzogmedical.com

Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd

Verleden, heden en toekomst...

Het wordt bijna een traditie om in het zomernummer van De Vriendenband stil te staan bij de situatie op dit moment. Waar staat de Nederlandse atletiek, nationaal en internationaal en hoe doen "onze" Jeugdfondsathleten het? Met het verleden bedoel ik niet dat zaken die al gepasseerd zijn, weer boven tafel gehaald worden, maar vooral hoe de atleten die in eerdere jaren door de Vrienden van de Atletiek zijn ondersteund, het nu doen, want de doelstelling van het Jeugdfonds is nog steeds: Potentiële toppers en/of subtoppers stimuleren door het ter beschikking stellen van financiële en ondersteunende middelen voor hen en eventueel voor hun begeleiding, teneinde de doorgroei naar de top te versnellen en/of zeker te stellen.

De vraag die wij best mogen stellen is, of onze ondersteuning daadwerkelijk bijdraagt aan doorgroei. Natuurlijk hebben wij niet de illusie dat het Jeugdfonds daarin alles bepalend is, maar wetende dat onze ondersteuning toch misschien die drie extra centimeters of die viertiende van een seconde kunnen brengen om een belangrijk verschil te maken, kan dat stimulerend werken om er mee door te gaan.

Laten wij eens kijken naar de drie belangrijkste toernooien uit de zomer van 2017: Het Nationaal kampioenschap, de Europese kampioenschappen U23 in Bydgoszcz en de Europese Junioren kampioenschappen in het Italiaanse Grosseto.

► Europese kampioenschappen onder de 23

Het Poolse Bydgoszcz was opnieuw het toneel van een groot toernooi. In 2016 werden daar de Wereldkampioenschappen voor junioren georganiseerd en nu het EK < 23. Voor dit toernooi heeft het jeugdfonds dit jaar twee atleten ondersteund: Tasa Jiya en Koen van der Wijst. Helaas heeft Tasa zich niet voor dit toernooi kunnen kwalificeren, maar Koen deed dit wel. Hij haalde de limiet van 5,30 door deze afstand op 18 februari in de hal in Gent te springen en bevestigde zijn vorm door op 5 juni in Tilburg zijn PR van 5,35 te evenaren. In Polen had Koen zijn dag niet. Pas in de derde poging haalde hij zijn aanvangshoogte van 4,85, deed vervolgens twee pogingen om de 5,00 meter te halen en vloog opnieuw in de derde poging over 5,15, wat niet voldoende was, omdat de kwalificatie-eis op 5,25 was bepaald.

Voor de jeugdathleten van 2017 met de focus op dit EK kunnen we dus moeilijk van een succes spreken. "Oud"-Jeugdfondsathleten deden het wel goed. Denzel Comenentia (ondersteund in 2014 en 2015) haalde een zilveren medaille met de kogel. Denzel is gelukkig weer goed op dreef na zijn zware blessure. Op 21 april stootte hij de kogel naar een afstand van 20,33 en bij de Arena Games in Hilversum bleef hij daar slechts 13 centimeter onder en won dit onderdeel met 20 meter en 20 centimeter. In Bydgoszcz ging de kwalificatie nog wat stroef. Met slechts 18,72 en een vijfde plaats was het toch

voldoende om de finale te halen. Daar ging het een heel stuk beter. Met zes geldige worpen, waarvan de slechtste 18,89 en de beste 19,86 was, mocht hij later de zilveren plak op gaan halen.

Denzel Comenentia in actie op de Arena Games.
(foto's Erik van Leeuwen)

Ook wil ik nog even onze kogel-slingeraarster Sina Mai Holthuysen noemen. Zij werd door het Jeugdfonds ondersteund in 2015, had het druk met haar studie, maar heeft de draad weer goed opgepakt. In 2015 was haar beste prestatie 55,92, in 2016 59,52 en op 17 juni slingerde Sina de kogel naar een afstand van 62,38, waarmee zij vierde staat op de ranglijst aller tijden.

Naast de prestaties van Denzel was natuurlijk de Europese titel van Nadine

Visser op de 100 m horden het absolute hoogtepunt. Nadine (ondersteund in 2012 en 2013) liep een fraaie reeks: zij won haar serie in 13,26, de halve finale in 13,15 en de finale in 12,92. Zij won het goud met driehonderdste van een seconde voorsprong op de Wit-Russische Elvira Herman. Omdat de vaderlandse atletiekwereld gelukkig veel groter is dan het Jeugdfonds, moeten er toch nog een paar prestaties genoemd worden die hoop geven voor de toekomst. Laura de Witte won brons op de 400 m in een tijd van 52,51. In de serie had zij al een tijd van 52,15 gerealiseerd, een tijd, die in Nederland nog nooit door een vrouw onder de 23 jaar is gelopen. Onze mannelijke 400 meterloper Maarten Stuivenberg moeten we ook zeker noemen. Zowel in de serie (46,75) als in de halve finale (46,33) en in de finale (46,79) bleef hij onder zijn oude PR, een prachtig resultaat en een zesde plaats onder Europa's beste neo-senioren. Andere oud-Jeugdfondsathleten in Bydgoszcz waren: Veerle Bakker, finalist op de 3000 m steeple; Kilians Heymans, finalist bij het polshoog; Bart van Nunen, finalist op de 10.000 meter, Tony van Diepen, Lisanne Hagens en Nick Smidt. De conclusie mag –naar aanleiding van dit EK– dan ook rustig gesteld worden, dat er in Nederland behoorlijk wat talent is en er ook sprake is van doorstroming. Laten we deze gedachte koesteren.

► Europese Junioren Kampioenschappen

Een grote groep talentvolle Nederlandse junioren vertegenwoordigde ons land van 20 tot en met 23 juli bij de EJK in het Italiaanse Grosseto. 28 Atleten (19 meisjes en 9 jongens) verschenen daar aan de start. De belangrijkste conclusie die gesteld mag worden is, dat de groep U20 het helemaal niet minder deed dan de groep U23, eerder in Polen. Ook zij kwamen thuis met een gouden, een zilveren en een bronzen medaille. Onder deze 28 atleten waren 4 atleten die dit jaar ondersteund worden door het Jeugdfonds: Deze vier zijn Maayke Tjin A-Lim op de 100 m horden, Marijke Wijnmalen op polshoog, Andrea Bouma op de 200 m en Joris van Gool op de 100 m.

En wij mogen best tevreden zijn over hun resultaten, niet alleen tijdens dit EJK, maar ook op de weg daar naar toe. Alle vier hebben –uiteraard– de limiet gehaald en presteerden in Grosseto verdienen, zeker als men de weersomstandigheden in acht neemt. Maaïke werd met 13,69 tweede in de vierde serie en vierde in de halve finale met een tijd van 14,00. Hierbij moet wel gezegd worden dat er bij de meeste onderdelen sprake was van een tegenwind. In de halve finale van Maaïke was dit 2,3 m/s. Marijke Wijnmalen verbeterde dit jaar haar persoonlijk record tot 4,11 en haalde de kwalificatie-eis in de voorronde van 4,05 en met dezelfde hoogte werd zij in de finale keurig vijfde.

Joris van Gool ging als een van de tijdbesten door naar de halve finale, maar kwam daar niet verder dan 11,03 sec. met een tegenwind van 0,8 m/s. De pechvogel van “ons” Jeugdfondsteam vond ik wel Andrea Bouma. In Leiden tijdens de Gouden Spike liep zij een tijd van 24,09. In Grosseto snelde zij met 1,8 meter tegenwind naar een tijd van 24,50, voldoende voor de halve finale en daar had zij pech. In de derde halve finale werd zij vierde in een heel fraai nieuw persoonlijk record van 23,89 en een tegenwind van 0,7 m/s. Daarmee kwam zij net eenhonderdste seconde tekort, of eigenlijk nog minder, om de finale te halen. Samen met de Noorse Helene Rønningen eindigden zij qua tijdsnelsten op de achtste plaats. Het zal wel op duizendsten van een seconde beslist zijn dat de Noorse doorging en Andrea niet. Het maakt het wel eerlijker dat beide meisjes in dezelfde halve finale zaten. De tweede halve finale had zelfs een rugwind van 1,3 m/s. Het blijft een buitensport en met een beetje geluk zit je dan net in de goede halve finale. Misschien dan alles indoor, of een windcorrectie toepassen net als bij het skispringen? Laten we dat maar

niet doen en de prestatie van Andrea waarderen op wat het is: een prachtig PR met tegenwind.

Goud, zilver en brons. Met de discus verbeterde Jorinde van Klinken op donderdag al haar PR naar 53,77 en ging als vierde de finale in, waar zij zesde werd met 51,53. De grote klapper kwam op de zaterdag. Met het ongekende aantal van drie Nederlandse meisjes bij de eerste vijf in de kwalificaties op vrijdag haalde Jorinde zilver met een unieke serie van zes geldige worpen, waarvan drie boven haar PR en als beste de 16,89 meter.

Het venijn zat hem in de staart. Op de 5000 meter liepen de 18-jarige Jasmijn Lau en de 17-jarige Floor Doornwaard een gedurfde race, waarin samenwerking centraal stond. Met goud (Jasmijn) en brons (Floor) kan teruggekeken worden op een geslaagd toernooi. Met 14 finaleplaatsen zal het Jeugdfonds volgend jaar niet lang hoeven te zoeken of er nog talent is dat ondersteund kan worden op hun verdere weg naar de top.

Trots poseren vlnr Floor Doornwaard, Jasmijn Lau en de Duitse Miriam Dattke na hun 5000 m met de vlaggen.

International Event U16 ^{C-interland}

Nederland

Nordrhein-Westfalen

RTC Noord Atletiek

Assen
02.09.2017

VRIENDEN VAN
DE ATLETIEK

► International Event U16

Wat al 41 jaren bekend staat als de C-interland tussen Nederland en Westfalen gaat een nieuwe toekomst tegemoet. Intensieve contacten met de Vlaamse atletiekbond (VAL), Fußball- und Leichtathletik-Verband Westfalen (FLVW) en de organisatoren van de C-spelen (AAC) hebben geresulteerd in een nieuwe opzet, waarbij deelname door meer atleten mogelijk moet zijn. Het doel is om er een veel groter evenement van te maken. Was het tot nu toe alleen een wedstrijd tussen twee teams (Nederland en Westfalen), in de toekomst zal er een derde team bijkomen. Dat kan een derde Nederlandse ploeg zijn –in 2015 was dat een team van Groot Amsterdam– of een andere nationale ploeg, bijvoorbeeld België. De Westfaalse ploeg is intussen ook uitgebreid met atleten uit de deelstaat Nordrhein, wat het niveau zeker zal opkrikken. Voorafgaande aan de International Event U16 zal nog een wedstrijd worden georganiseerd voor alle atleten U16. Deze wedstrijd zal worden gezien als revanchewedstrijd voor de C-spelen, die een week eerder in Amsterdam worden georganiseerd en waar de nummers 1 en 2 zich zullen plaatsen voor de nationale ploeg.

De nieuwe ideeën zijn met veel mensen en instanties uitgebreid besproken en hebben geleid tot een ambitieuze aanpak van dit evenement, dat op 2 september op de mooie 8-baans accommodatie van AAC'61 in Assen zal worden gehouden. Een samenwerkingsverband tussen de Vrienden van de Atletiek, de Stichting Disability Games Foundation en de lokale atletiekvereniging AAC'61, hebben geleid tot een enthousiast en gemotiveerd team dat zijn schouders onder de organisatie van deze wedstrijd wil zetten.

Het hoofdprogramma, dat om 13:30 uur zal starten, zal bestaan uit de teams van Nordrhein-Westfalen, RTC Noord Nederland, de Nederlandse ploeg en per onderdeel de twee beste atleten uit het ochtendprogramma, de revanche wedstrijden.

Het geheel zal worden omlijst met een feestelijk aangeklede baan, muziek, een officiële opening, callroom en prijsuitreiking.

De definitieve ploeg van oranje zal direct na de C-spelen, die op 26 en 27 augustus bij AAC in Amsterdam zullen worden gehouden, bekend gemaakt worden.

De interland-onderdelen zijn: kogelslingeren, polshoog, hink-stap-springen, hoogspringen, verspringen, discuswerpen, kogelstoten, speerwerpen, 80m (meisjes), 100m (jongens), 300m, 800m, 1500m, 80mh (meisjes), 100mh (jongens), 300mh, 4x80m (meisjes), 4x100m (jongens).

Veel informatie over dit evenement en de C-spelen in Amsterdam zijn te vinden op de sites van AAC en AAC'61. Het wordt een mooi evenement om te zien wat de toekomst ons brengen zal.

Wim van der Krogt

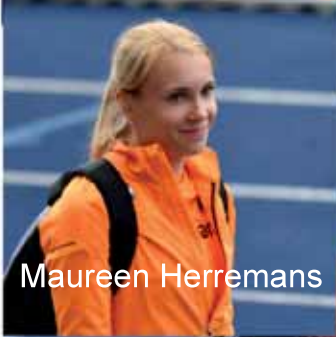
Wilt u het Jeugdfonds extra ondersteunen?

**Dat kan. Stort dan uw bijdrage op het rekeningnummer van het Jeugdfonds:
NL69 RABO 0181 2773 60 onder vermelding: Storting Jeugdfonds.**

Supporters bedankt ! Lille, 23-25 juni 2017

85 man sterk bij de finish

Maureen Herremans

Femke Pluim

Vincent Hazeleger

Lisanne de Witte

Churandy Martina

Menno Vloon

Jamile Samuel

Wouter Brus

Thijmen Kupers

Supportersreizen 2018

Twee grote toernooien in 2018. Voor beide evenementen geldt dat we graag jullie reservering ontvangen voor **eind september 2017**. Dan zitten we weer bij elkaar in Oranjevakken. En je kan nu ON-LINE reserveren via onze site.

EK 2018 in Berlijn

Van 7 t/m 12 augustus 2018 worden in het Olympisch Stadion van Berlijn de Europese kampioenschappen gehouden.

Na Londen, waar ruim 200 Nederlandse supporters de Oranjevakken bevolkten, nieuwe kansen om onze toppers in actie te zien en ze aan te moedigen.

Voor alle sessies hebben we kaarten voor verschillende categorieën, weekpassen en

meerkamptickets beschikbaar.

WK Indoor 2018 in Birmingham

Van 1 t/m 4 maart 2018 worden in de Barclaycard Arena te Birmingham de Wereldkampioenschappen Indoor gehouden.

Je kunt Passe-partouts bestellen voor € 225,- per persoon. Deze voorkeursplaatsen, met dank aan de Britse Atletiek Supporters Club, bieden goed zicht op alle onderdelen.

Meer informatie over de evenementen, aanmelden en informatie over het hotelaanbod kan je vinden op www.vriendenvandeknau.nl

← (vormgeving en fotografie vorige pagina: Ed Turk)

Phanos honderd jaar

Dit jaar staat het Amsterdamse Phanos stil bij het feit, dat de atletiekvereniging honderd jaar geleden, op 1 juni 1917 om precies te zijn, werd opgericht. Dat gebeurde onder meer door de uitgifte van een speciaal boekwerkje in hetzelfde

handzame formaat als onze eigen Vriendenband (zie de afbeelding hiernaast). Hierin wordt de geschiedenis van de vereniging uitgebreid beschreven door middel van bijdragen van velen, geïllustreerd met talrijke archiefphoto's, zoals wij die in ons eigen blad ook zo graag publiceren.

Wacht eens even, hoor ik sommigen van u zeggen, Phanos? Dat is toch die vereniging die ongeveer gelijktijdig met de heropening van het Olympisch Stadion in 2000 is ontstaan? Hoezo honderd jaar? Ja, dat klopt. Maar net als zoveel andere verenigingen van tegenwoordig is ook Phanos een fusievereniging, een combi ontstaan uit een fusie van de Amsterdamse verenigingen Blauw-Wit en Sagitta. Een bijzondere combinatie overigens en dat is nog zacht uitgedrukt. Hebben we immers niet onlangs nog, in het interview met Hilda van Doorn in Vriendenband nr. 1 van dit

jaar, kunnen lezen hoe Jan Blankers, oprichter van Sagitta, de Blauw-Wit atlete Hilda van Doorn na haar eerste opvallende atletiekresultaten had toegefluisterd, dat zij nu maar eens lid moest worden van een 'echte' atletiekclub, Sagitta dus? Het illustreert de tegenstellingen die er bestonden: Sagitta, op 16 oktober 1936 opgericht rond atlete Fanny Blankers-Koen en als damesvereniging vooral gefocust op de Nederlandse topatletiek en Blauw-Wit, op 1 juni 1917 ontstaan als atletiekloot aan de stam van voetbalvereniging Blauw-Wit. Ook deze atletiekvereniging was –uiteraard– niet vies van topprestaties, maar maakte in de loop van haar bestaan toch vooral naam als organisator van baan- en wegwedstrijden. De Sloterplasloop, de Scholieren Atletiek Dag en de Nationale D-Spelen zijn daar voorbeelden van. Blauw-Wit was bovendien nauw betrokken bij de organisatie van de Marathon van Amsterdam.

Goed, het duurde dus even voordat bij de twee verenigingen alle neuzen in dezelfde richting stonden, maar eind 1999 was AV Phanos een feit. Sindsdien heeft de club een stormachtige ontwikkeling doorgemaakt, waarbij het ledental van 380 in 2000 groeide naar de 1650 van nu. Een vereniging waar men erin is geslaagd om het beste van de twee delen onder te brengen in het grotere geheel en die van daaruit verder te ontwikkelen. Een vereniging kortom, die tegenwoordig een belangrijk stempel drukt op de atletieksport in ons land en waar wij met z'n allen dus maar wat trots op mogen zijn.

Piet Wijker

Onze jarige Vrienden

Om privacy redenen bij publicatie van de Vriendenband op de website heeft het bestuur besloten om niet meer de adressen en telefoonnummers te vermelden. Deze zijn te vinden in de ledenlijst die iedereen in boekvorm heeft ontvangen.

(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

September 2017

2 George Gussenhoven (88)	20 Krista Aukema (50)
4 Ellie van Beuzekom-Lute (66)	20 Hans Koomen (92)
6 Ingrid v/d Vinne-Lammertsma (50)	20 Janneke Roona-Bosma (54)
10 Peter Vergouwen (70)	22 Lydia Pietersen-Timmer (59)
11 Ria Hulsink (67)	23 Roelof Veld (73)
12 Harry Peters (71)	23 Ton van Druten (89)
13 Frank van Ravensberg (57)	24 Els Vader (58)
14 Henk Brouwer (64)	24 Albert Hofstede (83)
16 Fiep Twente (79)	26 Eric Roeske (57)
17 Ad de Jong (71)	28 Marcel Dost (48)
20 Paulien Berge van den (54)	28 Rijn van den Heuvel (70)
20 Melchert Kok (59)	30 Annie van de Kerkhof (65)

Oktober 2017

3 Monique Jansen (39)	18 Jannet van Noord (55)
5 Marga Kortekaas (72)	26 Klaas Pollema (71)
5 Henk Evers (78)	29 Babs van der Groep (79)
7 Joke Bijleveld (77)	30 Olga Commandeur (59)
12 Thea Martens-Evers (72)	

Onze jarige donateurs/donatrices

(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

September

- 1 Be Holst (86)
- 2 Frans Dames (71)
- 6 Geke van Leeuwen-Koerts (83)
- 20 Myrna Ijska-de Waal (77)
- 20 Marisa Kardurk –Massaro (78)
- 20 Willeke Koppelaar-Majoor (75)

Oktober

- 2 Fedde Zwanenburg (70)
- 3 Rinus de Schipper (76)

Bijzondere jarige

Sinds 1994, zo'n slordige 23 jaar nu dus al, verzorgt Lydia Pietersen-Timmer de layout

Lydia Pietersen-Timmer aan de wandel in Obertilliach, Oostenrijk.

(foto beschikbaar vasteld door Lydia Pietersen)

van onze Vriendenband. Daarnaast is zij verantwoordelijk voor de verzending van de gedrukte boekwerkjes naar alle leden, donateurs, relaties en sinds kort ook de nieuwe categorie begunstigers, voor zover die voor ons blad hebben gekozen. Dat doet zij met de meeste toewijding en accuratesse. Ik kan natuurlijk alleen maar voor mijzelf spreken, maar zonder Lydia als steun en toeverlaat is het onmogelijk om dit redactionele werk lang vol te houden.

Lydia houdt bij het plannen van haar vakanties ook altijd rekening met de data waarop er weer aan een volgende uitgifte moet worden gewerkt. In de jaren dat ik met haar heb samengewerkt, heb ik mij daar nimmer zorgen over hoeven maken. Als De Vriendenband aan bod is, is Lydia aanspreekbaar. Daar tussendoor geniet zij natuurlijk, net als wij allemaal, van haar welverdiende vakanties. Vaak verblijft zij dan in het door haar geliefde Obertilliach in Oostenrijk, op de

grens met Italië, waar zij 's winters vele malen heeft geskied, maar 's zomers soms ook wandelt, zoals op bijgaande foto. Lydia hoopt op 22 september aanstaande haar 59-ste verjaardag te vieren. Zij is wat mij betreft deze keer dik aan de beurt om hier als bijzondere jarige in het zonnetje te worden gezet.

Piet Wijker